

20 Ιουνίου, 1995.

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΑΡΤΕΜΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΜΙΧΑΗΛ ΜΑΥΡΟΝΥΧΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΑΡΧΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8331).

Αποζημιώσεις — Ακύρωση διοικητικής πράξης.

Ακύρωση διοικητικής πράξης — Αποζημιώσεις δυνάμει του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος — Προϋποθέσεις επιδίκασης αποζημιώσεων.

5

Ακύρωση διορισμού κατόπιν προσφυγής — Ανώγιο δικαίωμα επιτυχόντος αιτητού για αποζημιώσεις.

Με αγωγή του στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, ο εφεσείων - ενάγων διεκδίκησε αποζημιώσεις μετά από επιτυχή προσφυγή του εναντίον διορισμού άλλου προσώπου, σε θέση στην Αρχή Βιομηχανικής Κατάρτισης για την οποία ήταν υποψήφιος.

10

Οι διεκδικήσεις του, ήταν £22.000,- που υπολογίστηκε ότι θα ήταν τα συνολικά καθαρά εισοδήματά του μέχρι την καταχώρηση της έκθεσης απαιτήσεως, £3.000,- ετησίως από της καταχώρησης ως μελλοντική απώλεια απολαβών, £80.000,- ως απωλεσθέντα “συντάξιμα ωφελήματα” και £800,- έξοδα “για διεκδίκηση της θέσης”.

15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε ότι υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως ο εφεσείων - ενάγων είχε θεμελιώσει ανώγιο δικαίωμα ως “πρόσωπο ζημιωθέν εξ αποφάσεως κηρυχθείσης ακύρου” και αφού η “αξιώσις του δεν ικανοποιήθη” όπως ορίζει το Άρθρο 146.6 του Συντάγματος και καθόρισε αποζημιώσεις με βασικό γνώμονα τη διαφορά “μεταξύ των απολαβών που θα είχε αν διοριζόταν στη θέση και των πραγματικών του απολαβών” κατά τον ουσιαώδη χρόνο. Οριοθέτησε δε τον ουσιαώδη χρόνο μέχρι την κατάργηση της θέσης.

20

25

Με την έφεσή του, ο εφεσείων παραπονεΐται ότι το ποσό ήταν υπέρμετρα χαμηλό και λανθασμένο στο Νόμο.

- 5 Οι εφεσίβλητοι - εναγόμενοι με ειδοποίηση αντέφεσης, εισηγήθηκαν μεταξύ άλλων, ότι η ακυρωτική απόφαση δε συνιστούσε παραδεκτό στήριγμα αξίωσης για αποζημίωση.

Αποφασίστηκε, ότι:

- 10 (1) Όσα θεωρήθηκαν από το πρωτόδικο Δικαστήριο ως ιδιαίτερα περιστατικά, δεν αλλοίωναν το θεμελιωμένο, ότι η δικαστική ακύρωση διορισμού δεν εμπεριέχει και δήλωση για παράλειψη διορισμού άλλου, ούτε γεννά σε οποιοδήποτε τρίτο δικαίωμα διορισμού ώστε να προδεσμεύεται η διακριτική εξουσία της διοίκησης που καθηκόντως θα επανεξετάσει το ζήτημα.
- 15 (2) Το Ανώτατο Δικαστήριο, όταν αρνήθηκε να απορρίψει την προσφυγή ως στερηθείσας του αντικειμένου της μετά την κατάργηση της θέσης, αναφέρθηκε σε δικαίωμα αποζημίωσης που μόνο εκ πρώτης όψεως φαινόταν να υπήρχε.
- 20 (3) Η αξίωση που δημιουργεί δικαίωμα αποζημίωσης εφόσον δεν ικανοποιηθεί, πρέπει να θεμελιώνεται στην ίδια την απόφαση που κηρύχθηκε άκυρη.
- 25 (4) Τίθεται ζήτημα αποζημίωσης, μόνον εφόσον η ζημιά προκλήθηκε από την ακυρωθείσα απόφαση ή προέκυψε σαν άμεση συνέπεια της.
- 30 (5) Η μεταγενέστερη απόφαση για κατάργηση της θέσης, ήταν ζήτημα ασύνδετο προς την απόφαση που ακυρώθηκε.
- 35 (6) Η εκπλήρωση ή όχι της υποχρέωσης της διοίκησης προς συμμόρφωση, με την ακυρωτική απόφαση με εξαφάνιση των συνεπειών του παράνομου διορισμού και επανεξέταση του θέματος, δεν είναι ζήτημα που συνάπτεται προς την ίδια την ακυρωτική απόφαση.
- 40 (7) Παράλειψη της διοίκησης να άρει κάθε πτυχή της άκυρης απόφασης και λήψη της κατάλληλης ενέργειας προς συμμόρφωση με την ακυρωτική απόφαση, αντιμετωπίζεται με νέο αναθεωρητικό έλεγχο.
- (8) Ο εφεσείων - ενάγων, δεν είχε αγωγήμο δικαίωμα για αποζημιώ-

σεις, μετά την ακυρωτική απόφαση στην προσφυγή του.

Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίστηκε χωρίς διαταγή για έξοδα.

5

Αναφερόμενες υποθέσεις :

Mavronichis v. Industrial Trading Authority (1986) 3 C.L.R. 2213,

Christofides v. Attorney-General (1981) 1 C.L.R. 18,

10

Frangoulides v. The Republic (1982) 1 C.L.R. 462,

Georgiou v. Electricity Authority (1965) 3 C.L.R. 117,

15

Zachariades v. Republic (1984) 3 C.L.R. 1193,

Κυπριακή Δημοκρατία ν. Ιωσηφίδης (1994) 3 Α.Α.Δ. 495,

Attorney-General v. Marcoullides and Another (1966) 1 C.L.R. 242.

20

Tsakkistos v. Attorney-General (1969) 1 C.L.R. 355,

Kambis v. Republic (1984) 1 C.L.R. 314,

25

Πελαγίας, Εγγλεζάκης και Άλλοι ν. Γενικός Εισαγγελέας (1992) 1(Α) Α.Α.Δ. 697,

Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου ν. Θεοδωρίδης (1993) 1 Α.Α.Δ. 420.

30

Έφεση.

Έφεση από τον ενάγοντα κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας (Νικολάου, Π.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 30.11.1990 (Αρ. Αγωγής 3350/87) με την οποία επιδικάστηκε ποσό £2.128 ως αποζημίωση κατ' επίκληση του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος.

35

Χρ. Κληρίδης, για τον Εφεσεύοντα.

40

Μ. Σπανού (κα), για τον Εφεσίβλητο.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Κωνσταντινίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο εφεσείων άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης των εφεσιβλήτων να διορίσουν τον Κλεάνθη Ιωάννου στη θέση του Υπεύθυνου Λογιστηρίου. Ο διορισμός ακυρώθηκε (βλ. *Mavronichis v. Industrial Training Authority* 5 (1986) 3 C.L.R. 2213) και ο εφεσείων, με αγωγή, διεκδίκησε αποζημιώσεις κατ' επίκληση του Άρθρου 146.6 του Συντάγματος. Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέλυσε με ενδελέχεια τις αρχές, εξο- νύχισε τη μαρτυρία και κατέληξε πως

- 10 (α) κάτω από τις ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης στοιχειοθε-
τήθηκε δικαίωμα αποζημίωσης, και,
- (β) το ποσό των £2.128 αντιπροσώπευε ό,τι θα μπορούσε να χα-
ρακτηριστει ως “δικαία και εύλογος αποζημίωσις” στην πε-
15 ρίπτωση.

Στο παράπονο του εφεσείοντα πως το ποσό ήταν “υπερμέ-
τρως χαμηλό και λανθασμένο στο Νόμο” οι εφεσιβλήτοι, με “ει-
δοποίηση αντεφέσεως” αντέτειναν, μεταξύ άλλων, πως η ακυ-
ρωτική απόφαση δε συνιστούσε στην παρούσα υπόθεση παραδε-
κτό στήριγμα αξίωσης για αποζημίωση. Συναινούντων των δια-
20 δίκων, προκρίναμε την εξέταση, σε πρώτο στάδιο, του ζητήμα-
τος που ήγειραν οι εφεσιβλήτοι αφού η απόφαση ως προς αυτό
ενδεχομένως θα καθιστούσε αχρείαστη τη συζήτηση αναφορικά
25 με το ύψος της αποζημίωσης.

Ο εφεσείων ήταν ένας από τους 26 υποψηφίους που διεκδι-
κησαν τη θέση. Έγινε προκαταρκτική επιλογή από την Επιτρο-
πή Επιλογής Προσωπικού, κλήθηκαν σε συνέντευξη έντεκα υπο-
30 ψήφιοι και καταρτίστηκε από το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής τελικός κατάλογος στον οποίο περιλήφθηκαν ο εφεσείων
και ο Κλ. Ιωάννου. Υποβλήθηκαν οι δύο σε νέα συνέντευξη και
αποφασίστηκε ο διορισμός του δευτέρου. Ο διορισμός ακυρώ-
θηκε γιατί, όπως εξηγείται στην απόφαση του Δικαστηρίου, πα-
35 ραγνωρίστηκαν, ουσιαστικά χωρίς δικαιολογία, τα ανώτερα
προσόντα του εφεσείοντα που τον καθιστούσαν εκδήλως υπέρ-
τερο του διορισθέντος.

Μεσολάβησαν εξελίξεις αλλά όσα συνόψισα συνθέτουν ό,τι
40 κατεγράφη στην έκθεση απαιτήσεως ως η βάση του αγωγίμου δι-
καιώματος. Διεκδικήθηκαν αποζημιώσεις για ζημιές τις οποίες
“ο ενάγων υπέστη ως άμεσον αποτέλεσμα της αποφάσεως και ή
πράξεως και ή παραλείψεων των εναγομένων ημερομηνίας κα-
τά/ή περί την 2αν Νοεμβρίου 1981, όπως διορίσουν τινά Κλε-

άνθην Ιωάννου εις την θέσιν του υπεύθυνου Λογιστηρίου των εναγομένων αντί του ενάγοντος και/ή συνεπεία της ακυρώσεως ταύτης παρά του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά/ή περί την 22αν Φεβρουαρίου, 1986, της αξιώσεως του ενάγοντος μη ικανοποιηθείσης.”

5

Ως μή ικανοποιηθείσα αξίωση του εφεσείοντα αναφέρεται ο μή διορισμός του στη θέση. Εξ' ου και διεκδικήθηκαν ως αποζημιώσεις £22.000 που υπολογίστηκε ότι θα ήταν τα συνολικά καθαρά εισοδήματά του μέχρι την ημερομηνία καταχώρισης της έκθεσης απαιτήσεως, £3.000 ετησίως από εκεί και πέρα ως μελλοντική απώλεια απολαβών, £80.000 ως απωλεσθέντα “συντάξιμα οφελήματα” και £1.800 (που αργότερα συμφωνήθηκε πως ανέρχονταν σε £800) ως έξοδα στα οποία υπεβλήθη “προς διεκδίκηση της ως άνω θέσεως”.

10

15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, με αναφορά στην υπόθεση **Christofides v. Attorney-General** (1981) 1 C.L.R. 18, δεν παρέβλεψε το θεμελιωμένο πως η ακύρωση διορισμού δεν νομιμοποιεί υποψήφιο για διεκδίκηση αποζημίωσης αφού “ούτε παρέχει ένδειξη ως προς το διορισμό άλλου αλλά ούτε και έρεισμα για πιθανολόγηση”. Έκρινε εν τούτοις πως στην προκειμένη περίπτωση η ακύρωση είχε “άμεσο αντίκτυπο στον ενάγοντα”, αφού “το θέμα τελικά κρίθηκε από την Αρχή μεταξύ μόνο δυο υποψηφίων” και αφού ήταν “έκδηλο το ποιό θα ήταν το αποτέλεσμα διορισμού εάν η Αρχή δεν ενεργούσε αντίθετα με τη συσταγματική της υποχρέωση”.

20

25

Θεώρησε, επομένως, πως θεμελιώθηκε αγωγήμο δικαίωμα αφού ο εφεσείων ήταν “πρόσωπο ζημιωθέν εξ αποφάσεως κηρυχθείσης ακύρου” και αφού η “αξίωσις αυτού δεν ικανοποιήθη”, όπως ορίζει το Άρθρο 146.6 του Συντάγματος. Ως μή ικανοποιηθείσα αξίωση του εφεσείοντα προσδιορίστηκε ο μή διορισμός του, γι' αυτό και η αποζημίωση καθορίστηκε με βασικό γνώμονα τη διαφορά “μεταξύ των απολαβών που θα είχε εάν διοριζόταν στη θέση και των πραγματικών του απολαβών” κατά την ουσιώδη περιόδο. Δεν επιδικάστηκαν οι δεκάδες χιλιάδων λιρών που διεκδικήθηκαν αλλά μόνο £2.128 επειδή κρίθηκε ότι “η ζημιογόνος επίδραση της ακυρωθείσας απόφασης εξαντλήθηκε με την κατάργηση της θέσης” την 1 Δεκεμβρίου 1982. Η κατάργηση της θέσης και η προτεινόμενη σημασία της αποτέλεσαν τον άξονα των επιχειρημάτων του εφεσείοντα, αλλά αυτά θα τα δούμε μετά.

30

35

40

Είναι ορθή η εισήγηση των εφεσιβλήτων πως δεν είχε στοιχειο-

5
 10
 15
 20

θετηθεί αγωγίμο δικαίωμα. Όσα θεωρήθηκαν ως ιδιαίτερα περιστατικά, δεν αλλοίωναν το θεμελιωμένο πως η δικαστική ακύρωση διορισμού δεν εμπεριέχει και δήλωση για παράλειψη διορισμού άλλου ούτε, βέβαια, γεννά με οποιοδήποτε τρόπο δικαίωμα διορισμού ώστε να προδεσμεύεται η διακριτική εξουσία της διοίκησης που καθηκόντως θα επανεξετάσει το ζήτημα. (Βλ. *Christofides v. Attorney-General* (ανωτέρω) και *Frangoulides v. The Republic* (1982) 1 C.L.R. 462).

10
 15
 20

Είναι γεγονός ότι στο πλαίσιο της προσφυγής που άσκησε ο εφεσείων, το Ανώτατο Δικαστήριο αρνήθηκε την απόρριψη της προσφυγής ως στερηθείσας του αντικειμένου της λόγω της επελθούσας κατάργησης της θέσης, ενόψει του δικαιώματος αποζημίωσης που εισάγει το άρθρο 146.6 του Συντάγματος. (Βλ. *Mavronichis v. Industrial Training Authority* (1986) 3 C.L.R. 1427). Μπορούμε να αντιληφθούμε την επίδραση που ενδεχομένως είχε η κατάληξη εκείνου του διαβήματος κατά τη διαμόρφωση της κρίσης του πρωτόδικου Δικαστηρίου αλλά το Ανώτατο Δικαστήριο είχε αναφερθεί σε δικαίωμα αποζημίωσης που μόνο εκ πρώτης όψεως φαινόταν να υπήρχε.

25
 30

Ο εφεσείων δεν πρότεινε ενώπιόν μας οτιδήποτε το διαφορετικό από τα πιο πάνω. Είδε όμως ως διαφοροποιητικό στοιχείο το γεγονός της κατάργησης της θέσης. Κατά το χρόνο της λήψης της απόφασης για διορισμό, δηλαδή στις 2 Νοεμβρίου 1981, η Αρχή κατέγραψε την πρόθεσή της για αντικατάσταση της θέσης του Υπεύθυνου Λογιστηρίου με τη θέση του Προϊστάμενου Οικονομικής Διαχείρισης. Προσφέρθηκε η ευκαιρία για την υλοποίηση αυτής της πρόθεσης όταν, στις 24 Οκτωβρίου 1982, ο διορισθείς υπέβαλε παραίτηση. Καταρτίστηκε σχέδιο υπηρεσίας και η νέα θέση πληρώθηκε στις 15.5.86. Ο εφεσείων δεν υπέβαλε υποψηφιότητα γιατί, όπως σημειώνει το πρωτόδικο Δικαστήριο, δεν κατείχε τα απαιτούμενα προσόντα.

35
 40

Κατά τον εφεσείοντα, η κατάργηση της θέσης κατέστησε αδύνατη την εκπλήρωση από τη διοίκηση της υποχρέωσής της για επανεξέταση του θέματος της πλήρωσης της παλαιάς θέσης, γεγονός που του στέρησε την πιθανότητα να διοριστεί. Η αξίωση του για αποζημίωση αφορούσε σ' αυτήν την απώλεια και μόνο. Δέκτηκε πως η επανεξέταση, εφόσον γινόταν, θα μπορούσε να είχε καταλήξει στην επιλογή άλλου αλλά, όπως εισηγήθηκε, αυτό είναι άσχετο. Εξήγησε ότι δεν ήταν η άποψη του πως έχει αγωγίμο δικαίωμα κάθε υποψήφιος και πως κάθε υπόθεση κρίνεται με βάση τα δικά της γεγονότα. Ο ίδιος είχε τέτοιο δικαίωμα γιατί οι πι-

θανότητές του να διοριστεί ήταν αυξημένες. Αφού ακολούθησε ο εφεσείων αυτή τη γραμμή, αναθεώρησε και την άποψή του ως προς το ύψος της αποζημίωσης. Δεν θα έπρεπε να συναρτηθεί προς τις απολαβές που θα είχε αν διοριζόταν αλλά να καθορισθεί με γνώμονα τις πιθανότητες διορισμού που θα κρινόταν ότι είχε. Με αυτή την έννοια, όπως κατέληξε, υπάρχει κάποια ζημιά. 5

Υποδείξαμε κατά την ακρόαση την απομάκρυνση από όσα συνθέταν τη βάση της πρωτόδικης απόφασης και ακόμα από τους λόγους έφεσης οι οποίοι είχαν στο επίκεντρό τους τη θέση πως η ζημιά του εφεσείοντα, λόγω του μή διορισμού του, ήταν μεγαλύτερη από το ποσό που επιδικάστηκε. Ο εφεσείων εισηγήθηκε πως είναι κάτω από το πρίσμα που ανέπτυξε ενώπιόν μας που το πρωτόδικο δικαστήριο καθόρισε τις αποζημιώσεις. 10

Δεν έχει δίκαιο. Η πρωτόδικη απόφαση έχει στον πυρήνα της τις σκέψεις που ήδη καταγράψαμε όταν τη συνοψίζαμε. Το γεγονός της κατάργησης της θέσης ήταν παράγων που συσχετίστηκε από το πρωτόδικο Δικαστήριο όχι με την ύπαρξη ή μη αγωγίμου δικαιώματος αλλά με το μέγεθος της ζημιάς. Πέραν από αυτά, οι τωρινές θέσεις του εφεσείοντα είναι καθ' ολοκληρίαν ακάλυπτες από την έκθεση απαιτήσεως. 20

Εν πάση περιπτώσει θα τις απορρίπταμε ως αβάσιμες. Όπως ορθά υπέδειξε το πρωτόδικο Δικαστήριο, με αναφορά στην υπόθεση *Tatianos Georgiou v. Electricity Authority* (1965) 3 C.L.R. 177 (βλ. επίσης *Zachariades v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1193 και *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Χρίστος Ιωσηφίδης* (1994) 3 Α.Α.Δ. 495), "το κατά πόσο προσφερόταν ή όχι στην Αρχή" η κατάργηση της θέσης, δεν μπορούσε να είναι θέμα για εξέταση από αστικό δικαστήριο. Γι' αυτό, εφόσον δεν είχε προσβληθεί, τη θεώρησε ως δεδομένο που οριοθετούσε την έκταση των διεκδικήσεων του εφεσείοντα για αποζημιώσεις. 25

Η αξίωση, που εφόσον δεν ικανοποιηθεί δημιουργεί δικαίωμα επιδίκασης αποζημίωσης, πρέπει να θεμελιώνεται στην ίδια την απόφαση που κηρύχθηκε άκυρη. Τίθεται ζήτημα αποζημίωσης μόνο εφόσον η ζημιά προκλήθηκε από την ακυρωθείσα απόφαση ή προέκυψε ως άμεση συνέπεια της. (Βλ. *Attorney-General v. Andreas Marcoullides and Another* (1966) 1 C.L.R. 242, *Costas Tsakkistos v. Attorney-General* (1969) 1 C.L.R. 355, *Kambis v. Republic* (1984) 1 C.L.R. 314, *Christofides v. Attorney-General* (ανωτέρω), *Frangoullides v. Republic* (ανωτέρω) *Πελαγίας Εγγλεζάκης και Άλλοι ν. Γενικός Εισαγγελέας* (1992) 1(Α) Α.Α.Δ. 35

697 και *Κεντρική Τράπεζα Κύπρου ν. Χάρης Θεοδοριδής* (1993) 1 Α.Α.Δ. 420). Αν η μεταγενέστερη απόφαση για κατάργηση της θέσης προκάλεσε ζημιά και ποιά, ήταν ζήτημα ασύνδετο προς την απόφαση που ακυρώθηκε. Το παράδειγμα της αδυναμίας ικανοποίησης απολυθέντος υπαλλήλου λόγω κατάργησης της θέσης που επικαλέστηκε ο εφεσείων με αναφορά στο έργο του Φ. Βεγλερή - Η συμμόρφωσις της Διοικήσεως εις τας αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας σελ. 117, δεν υποστηρίζει το συλλογισμό του. Εκεί υπήρχε δικαίωμα αποζημίωσης ακριβώς επειδή η αξίωση του απολυθέντος για επάνοδο στην υπηρεσία ως κατ' ευθείαν συνέπεια της εξαφάνισης της απόλυσής του με την ακυρωτική απόφαση, δεν μπορούσε πλέον να ικανοποιηθεί. Εδώ η ζημιά εμφανίζεται να προεκλήθη όχι λόγω της ακυρωθείσας απόφασης αλλά λόγω της μεταγενέστερης απόφασης για κατάργηση της θέσης.

Το κατά πόσο η διοίκηση εκπλήρωσε ή όχι την υποχρέωσή της προς συμμόρφωση με την ακυρωτική απόφαση με εξαφάνιση των συνεπειών του παράνομου διορισμού και επανεξέταση του θέματος δεν είναι ζήτημα που συνάπτεται προς την ίδια την ακυρωτική απόφαση. Σημειώνουμε όμως πως, όπως εξηγήθηκε στην υπόθεση *Frangoulides v. Republic* (ανωτέρω), παράλειψη της διοίκησης για άρση κάθε πτυχής της άκυρης απόφασης και λήψη της κατάλληλης ενέργειας προς συμμόρφωση με την ακυρωτική απόφαση, αντιμετωπίζεται με νέο αναθεωρητικό έλεγχο. Εφόσο δε το επιχείρημα του εφεσείοντα στηρίζεται στην αντίληψη, λανθασμένη ή όχι δεν το εξετάζουμε, ότι ήταν ολωσδιόλου αδύνατη η επανεξέταση μετά την ακυρωτική απόφαση επειδή μεσολάβησε η κατάργηση της θέσης, θα είχε ίσως τη θέση του το πιο κάτω απόσπασμα από το Φ. Βεγλερή (ανωτέρω) σελ. 103, όπως υιοθετήθηκε στην υπόθεση *Christofides v. Attorney-General* (ανωτέρω).

“Αλλ’ η Διοικήσις υποχρεούται εν ταις ενεργείαις αυτής προς επαναφοράν των πραγμάτων εις την προτέραν των κατάστασιν να σεβασθή τας μεταγενεστέρας της εκδόσεως της ακυρωθείσης πράξεως νομίμως δημιουργηθείσας καταστάσεις. Η απαγγελθείσα ακύρωσις δεν έχει επιρροήν επί των καταστάσεων αίτινες έλαβον ύπαρξιν μεταγενεστέρας της εκδόσεως της ακυρωθείσης πράξεως επί τη βάσει νομίμων καθ’ εαυτάς πράξεων της Διοικήσεως. Η επίδρασις της ακυρώσεως δεν εκτείνεται, πράγματι, πέραν των πράξεων και των καταστάσεων, αίτινες έχουν ως άμεσον έρεισμα την ακυρωθείσαν πράξιν και μετέχουν συνεπώς των ελαττωμάτων και της ακυρότητος εκείνης”.

Για τους πιο πάνω λόγους η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και η αγωγή απορρίπτεται. Κάτω από τις περιστάσεις δεν θα εκδοθεί διαταγή για έξοδα.

Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται χωρίς διαταγή για έξοδα 5